

балканска вода, запретнаха крачоли, нагазиха въ каменнитѣ корита, почнаха да се прѣскаатъ едно друго. Като се налудуваха, грабнаха пълнитѣ стомни и се прибраха.

Вълчо тръгна като куче подире имъ.

Додето мръкна, лѣтовицната градина кѣнтѣ отъ викове, игри

гльщаше. Две момчета го съзрѣха, погледнаха се и си казаха нѣщо тайно. Когато свърши вечерята, тѣ скришомъ влѣзоха въ читалнята и отмъкнаха три вестници. Накъсаха ги на късчета, потулиха се задъ лѣтовицето, взеха отъ земята една червива ябълка и започнаха грижливо да я загръщатъ съ листо-

и пѣсни. Когато високото слънце се потули задъ Балкана и косачитѣ слѣзоха въ село, нарамили коси и вили, дежурнитѣ изнесоха седемъ маси и наредиха вечерята. Изнесоха чении съ димящо ядене. Малкитѣ гладници захванаха да лапатъ като прасета. Свитъ задъ една слива, Вълчо гледаше съ лакомни очи бѣлия хлѣбъ, сладкото ядене и пре-

ветѣ. Направиха голѣмъ вързопъ. Измъкнаха се въ мрачината тихо, повикаха Вълча и му подадоха вързопъ. Едното момче рече:

— Това е за тебе, Кривчо! Вжтре има нѣщо много сладко за ядене. Дръжъ!

— Благодаря! — рече Вълчо. — Вие сте добри момчета.

За първи пътъ презъ живота си получаваше подаръкъ. Съ